

Докле със друга билка аз отнема
 магията от нейните очи,
 бездруго своя паж ще ми отстъпи.
 Но кой ли иде? — Ето ме невидим!
 Ще слушам тук каквото си говорят.

/Влиза Деметрий, след него Елена./

ДЕМЕТРИЙ. —

Да ходиш подир мене престани!
 Къде ли е сега Лизандър с нея —
 със хубавата Хермия, която
 погуби ме, зачерни моите дни?
 Аз него ще погубя. Тук, в гората
 ти казвам, че се крият двама те.
 И ето — аз блуждая като луд,
 че Хермия не мога тук да видя.
 За бога, престани да ме следиш!

ЕЛЕНА. —

Като магнит ме ти привличаш. —
 О престани така да ме привличаш —
 и аз тогаз ще спра да те следя!

ДЕМЕТРИЙ. —

Нима те мамя аз? Нима лаская?
 Не ти ли казах истината сам,
 че тебе не обичам, че не мога
 да те обичам.

ЕЛЕНА. —

Виж, за тия думи
 дори по-силно те обичам. Аз съм,
 Деметрий, твое псе. По-силно ли ме биеш,
 по-нежно се умилквам аз край тебе.
 Бъди със мене, като с твое куче,
 мрази ме, бий ме, погуби ме — само
 благоволи след тебе да вървя.

ДЕМЕТРИЙ. —

Недей разпалва в моята душа
 омразата, защото щом те видя,